❄ 4 ❄
Какво е в Космоса

Томас погледна образа си в ъгъла на монитора и се опита да приглади косата си, но тя щръкна отново. Запита се дали може да се откъсне от всичко, за да се обръсне. Не се запита обаче защо бившата му съпруга е там, няколко месеца след като му е казала, че няма да му проговори повече.

Ето че пред камерата застанаха мъж в карирана риза и малко детенце. Не, това изобщо не беше Джанет. Клаудия извика момиченцето.

– Организирахме състезание в старото ти начално училище в Кавършам и едно от децата спечели правото да ти зададе въпрос – тя прегърна детето, което бе на девет, може би на десет. – Това е Стефани. А това е господин Бересфорд, преподавателят ѝ. Хайде, Стефани, кажи здравей, не се притеснявай.

Томас се вгледа в учителя. Изглеждаше толкова млад, че спокойно можеше да мине за син на Томас. Момиченцето махна с ръка за поздрав и Томас заговори:

– На мен ми преподаваше господин Дикинсън. Какво стана с него?

Господин Бересфорд обясни:

– За Тони Дикинсън ли говорите? Доколкото знам, се е пенсионирал преди време и почина преди година. Спомням си, че мернах нещо такова в един вестник.

– Радвам се. Беше противен, садистичен гадняр. Веднъж ме удари с пръчка три пъти по задника, защото съм си чешел носа в час. Дано е умрял в агония.

– Майор Том... – изсъска Бауман през стиснати зъби. – Майор Том има доста... странно чувство за хумор, Стефани. Той не говори сериозно.

– Напълно сериозно говоря, мамка му. Струва ми се, че дъртакът Дики се кефеше, когато биеше момчетата – той насочи вниманието си към господин Бересфорд с модерната му подстрижка и хипстърска брада. – Май вече не ви е позволено да правите подобни неща. Проверяват миналото ви за криминални прояви и разни подобни.

Клаудия избута с лакти всички и застана пред Бауман, който подръпна яката на ризата си.

– Както и да е, Томас, Стефани е готова да ти зададе въпрос.

– Ако ще пита как сера в Космоса, мога още отсега да кажа, че отнема много време, неудобно е и напълно губиш достойнство.

Томас забеляза как Бауман слага ръка на челото си.

Момиченцето вдигна поглед към учителя си, след това към Клаудия, която се усмихна напрегнато и я побутна. Малката погледна листа, който стискаше, и запита с разтреперано гласче:

– Кое е най-хубавото, когато сте в Космоса?

„Мили боже, това ли беше най-умното, което успя да измислиш?“

Със закъснение Томас разбра, че го е казал на глас. Лицето на детето се сгърчи и то се разрева. Томас затвори очи.

– Добре. Питаш кое е най-хубавото, когато си в Космоса. Най-хубавото е, че не си на Земята. Бях може би на твоята възраст, когато осъзнах нещо, а именно, че светът е гаден, както и всички в него. Цял живот гледам как амбициите ми се скапват и умират. Така че, когато се появи възможност да се откажа от света – наистина да се откажа, мама му стара – аз се възползвах без колебание. Получих единственото, което истински съм искал. Да няма хора. Да съм сам. Напълно и съвсем...

Sol. Сам. Предъвкано. За съжаление, неграмотно написано. За съжаление. Неграмотно написано. Предъвкано. Tude.

– SOLITUDE*! – ахна Томас, отвори очи и се огледа за книгата с кръстословици. В същия момент забеляза, че мониторът е празен. Гадовете го бяха прекъснали.

Моливът му се носеше някъде край люка и той тъкмо се накани да го грабне, когато остро бръмчене се понесе от сив пластмасов предмет, който не бе забелязал досега. Той го вдигна предпазливо и разбра, че е някакъв телефон.

– Ало?

– Томас, обажда се директор Бауман – представи се съскащ глас. – Изгубихме връзка с теб точно преди да започнеш да говориш. Не се тревожи, заехме се с проблема. Вероятно става въпрос за софтуерен гаф. На твое място щях да залегна над процедурата по проверка на системата.

Да залегна ли каза? Кой говори така в днешно време? Томас пусна забележката за проверка на системите покрай ушите си и въздъхна тежко.

– Така ви се пада, след като сте купили всички компютърни системи от разпродажба в „PC World“.

Директор Бауман не обърна внимание на думите му.

– Ние сме се заели. Междувременно, налага се да използваме тази система, за да поддържаме връзка.

– Не знаех, че имам телефон – Томас отдръпна бързо пластмасовия предмет от ухото си, за да го разгледа. Приличаше на нещо, взето от седемдесетте. При положение че *Шедник-1* бе скапан хибрид от парчетии на съветски космически бракми, нищо чудно да е точно от седемдесетте. Добре поне че работи.

– Това е иридиев телефон – обясни Бауман. – Използва сателитите в орбита около Земята, за да прехвърли сигнала към нас. Технологията е малко стара и запецва, но има поне шейсет и шест сателита, които могат да отразят сигнала, така че би трябвало връзката да се запази. Проблемът е, че няма да бъдеш в обхват още дълго.

---

* *Solitude* (англ.) – самота, уединение. – *Б. пр.*

– Би трябвало да са седемдесет и седем – подхвърли разсеяно Томас. – Това е атомният номер на иридия.

– Всъщност няма значение – сопна се сърдито директорът. – Предполагаме, че ще оправим главната връзка за нула време.

– Значи не ме виждате. Изобщо ли не ме виждате?

– Ами... не и директно. Не точно. Не изпадай в паника. Техниците са...

– Заели са се – прекъсна го Томас. Все едно снаждат евтин костюм. Той протегна ръка, за да грабне носещата се книга с кръстословици. – След като сте сигурни, че не ме виждате... най-добре да направя някои проверки. И разни други неща.

– Браво – отвърна Бауман. – Само видеовръзката е прекъсната, така че ще ти пусна по имейла няколко номера, на които да се свързваш с нас по иридиевия телефон в случай на авария.

– Номера ли? За обикновени телефонни номера ли говориш? Така ли работи това чудо?

– Да. Обикновени телефонни номера. Ще поддържаме връзка. И още нещо, Томас... ти разплака момиченцето. Има ли начин да престанеш да бъдеш такъв... такъв...

Изглежда директор Бауман не успя да намери подходящата дума.

– Тъп чекиджия ли? – подхвърли услужливо Томас.

Той, разбира се, не можеше да види директор Бауман, въпреки това си го представи как притиска клипборда към гърдите си, стиска носа си с палец и показалец и свива вежди.

– Да – отвърна с тихо примирение директорът. – Има ли начин да престанеш да се държиш като тъп чекиджия, особено в случаите, когато дойдат гости, за да говорят с теб?

– Шансовете са почти същите като на снежна топка в ада.

– Томас – започна отново Бауман с глас, с какъвто би се обърнал към малко дете. – Томас, ние поехме огромен риск, като те избрахме за тази мисия. Трябва ли да ти напомням, че си дал някои... обещания? Например по отношение на мисията.

– Скоро ще разберете, че ангажиментът, който съм поел към мисията, стои на първо място – отвърна Томас през зъби. –

При положение че съм поел на еднопосочно пътуване към Марс и е много вероятно ще бъда мъртъв, преди някой от Земята да се дотътри при мен. А това, както вече установихме, ме устройва чудесно. Ако си направиш труда да върнеш лентата година назад, със сигурност ще си спомниш, че изобщо не си ме избирал за тази мисия. Избрах се сам.

Томас чу приглушения глас на Клаудия някъде наблизо:

– Да, състарих се с пет години в онзи ден и никога няма да му го простя.

– Да, Томас, наясно сме. С всичко. Но ти също така трябва да приемеш, че всички имаме известни отговорности... За нас е огромна чест да участваме в изпращането на първия човек на Марс. Има условия, които трябва да изпълним. Трябва да поддържаме ниво на... поне донякъде да се преструваме. Затова...

– Няма начин да започна да туитвам. Накарай Клаудия да се заеме. Просто от време на време измисляйте по някоя щуротия за това колко невероятно изглежда Земята от Космоса и как двигателите работят безотказно. Сигурен съм, че ще налапат въдицата. Така и спонсорите ще останат доволни, нали? Можете да им кажете, че се къпя в кока-кола и използвам „Биг Мак“ за възглавница, ако това помага.

Настана съскащо мълчание. Бауман въздъхна тежко.

– Добре, Томас. Ще поддържаме връзка.

След това връзката прекъсна. Томас погледна телефона.

– Честит ми рожден ден – заяви той и постави слушалката на място.

Върна се отново към кръстословицата, но не успя да се съсредоточи. Беше решил, че са довели Джанет. Беше решил, че тя иска да поговори с него. Как бе възможно да е толкова тъп? След всичко, което се случи, след като получи писмото от адвоката ѝ на миналия си рожден ден... ами... така де. След последната им среща той реши, че тя едва ли изпитва желание да разговаря с него. Въпреки това. Днес има рожден ден. Остави молива и книгата да отлетят и отиде да намери една от самозатоплящите се туби с чай, който изобщо не беше „Ърл Грей“.

Докато я изстискваше в устата си, той погледна иридиевия телефон и вдигна слушалката. Имаше копчета, свързан беше с контролния панел чрез дебел черен кабел. Запита се...

Томас набра номера на Джанет, който се беше запечатал в ума му, и чу пропукването и съскането, а след това се наслади на звъненето.

❄ 24 ❄
Пет хиляди лири

Ели бе нахвърлила бележки върху лист формат А4 и свика спешно съвещание. Беше заела стола на бабчето край камината. Гладис и Джеймс седяха на малкото канапе и тръпнеха в очакване също като деца преди среща с директорката.

– Първа точка. Всъщност единствената точка. Можем ли да се измъкнем от тази каша и как?

– Така – обади се бавно Джеймс. – Ако платим всичките пари, които дължим, положението ще се оправи.

– Прочетох внимателно писмата – обясни момичето. – Да. Ако платим преди датата, определена да напуснем, тогава всичко ще бъде наред. Има и такси, които са се натрупали, задето са разглеждали случая в съда и са ни пращали купища писма – тя погледна многозначително Гладис. – Нещо да кажете?

– Можем ли да вземем кредит? – каза Джеймс.

Ели беше доволна, че той поне бе мислил по въпроса.

– Не. Кой ще ни даде заем? Трябва да докажеш, че си в състояние да го изплатиш.

– Ами онези, които рекламират по телевизията? Заеми от заплата до заплата?

– Не. Те са дяволска измислица. Лихвата е... Накратко, ще се окажем в още по-голяма каша, отколкото в момента. Освен това отговорът е във въпроса. Наричат се заеми от заплата до заплата, защото плащаш в деня, в който ти дават заплатата. На никого от нас не му плащат.

– Ти работиш на три места – изтъкна брат ѝ.

Ели въздъхна.

– С тези пари се налага да купуваме храна и разни други неща. И да плащаме газта и електричеството. А дори да намерим изход от това положение, в бъдеще трябва да плащаме наема. От този момент нататък сме на много затегнат бюджет. Никакви сладки изкушения, никакви комикси, нищо.

Джеймс изпъшка и се просна по корем върху канапето.

– Опитах се да се срещна с правния съветник на кметството, за да оправя тази работа – обади се Гладис. – Дали да не пробвам отново?

– В никакъв случай. Това е последното, което ни трябва. Вижте, имаме избор. Трябва да гласуваме сега. Или се отказваме веднага, обръщаме се към социалните и ги оставяме да ни разделят незабавно, или можем да се борим през следващите три седмици и да се опитаме да намерим начин да изкараме тези пари и да платим наема, докато татко излезе от затвора. Така че... кой е да се откажем?

Тя огледа другите в хола. Джеймс седеше решително върху ръцете си. Гладис кръстоса дръзко своите.

– Добре. Значи ще се опитаме да оправим тази работа. Някой да има други предложения?

– Ели – заговори Джеймс. – Ами състезанието?

Тя потри чело.

– Джеймс, миличък. Страхотно е, че са те поканили, но в момента трябва да мислим за други неща. Просто забрави за него.

– Ама...

– Джеймс. Не. Казах не.

– Ама...

Телефонът на Гладис оживя със старата песен *Diamonds and Rust**. Ели я погледна предупредително:

– Ако някой иска пари, затвори и блокирай номера.

Гладис вдигна и се представи възпитано:

– Ало? Разговаряте с Гладис Ормърод – тя се заслуша за малко, след това подаде телефона на Ели. – Той иска да говори с теб.

* Песен на Джоун Байез – *Б. р.*

– Кой? – запита момичето.

– Астронавтът. Майор Том.

– Господи, бабче – въздъхна Ели. – Нямам време за това.

– Истина е! – избърбори брат ѝ. – Аз му звънях лично. Преди да се прибереш. Наистина е той.

Ели погледна сърдито Джеймс и пое телефона.

– Това е тъпа шега. Вероятно са децата, които те тормозят в училище.

Погледна поредицата цифри на дисплея и го притисна към ухото си.

– Вижте, не знам кой сте, но моментът изобщо не е подходящ.

– Ели ли се обажда? – беше мъжки глас.

– Кой сте вие? – Тя погледна другите и включи телефона на високоговорител.

– Аз съм Томас Мейджър. Вестниците ме наричат Майор Том. На път към Марс съм.

– Леле, звучи така, сякаш е в съседната стая – обади се недоумяващо Гладис.

– Не съм убедена, че не е някакъв номер – каза Ели. – А в тази къща сме се наситили на номера, от мен да го знаете.

– Не е никакъв номер – заяви Томас. – Помогнах на баба ти – бабчето – да се прибере, когато се изгуби. Звънях ѝ съвсем случайно онзи ден. Номерът беше на бившата ми съпруга.

– И какво искате? – запита Ели.

– Ами... – той, изглежда, търсеше думи, които не бе свикнал да изговаря. – Струва ми се, че искам да помогна.

Ели огледа стаята.

– Какво сте му казали? Какво сме се разбрали за разговорите с хората?

– Нищо! – наежи се Джеймс. – Просто казах... Просто казах, че сме закъсали. Това беше още преди да разбера какво е положението с наема. Беше просто чувство. Но тъкмо това исках да кажа за състезанието...

– Млък – сряза го сестра му. – Добре, астронавте. Какво искаш да знаеш?

– Всичко.

И Ели, макар да знаеше, че така не се прави, но понеже най-сетне – наистина най-сетне – имаше човек, с когото да поговори, който не е нито брат ѝ, нито баба ѝ, му разказва всичко. Отначало заговори колебливо, след това бързо, докато накрая язовирът се отприщи и тя не можеше да спре, разказа му и за наема, и за нигерийския мошеник, и защо мама я няма, и как татко е отишъл в затвора, и че всичко, абсолютно всичко, отива на майната си.

Бабчето изцъка с език.

– Внимавай какви думи употребяваш, Ели.

След като думите бяха казани, дойдоха сълзите. Ели покри лицето си с ръка и изхлипа тихо. След като се овладя, продължи:

– Та значи, това е всичко. Имаш ли вълшебна космическа пръчица, която да размахаш?

– Баща ви защо е в затвора? – зададе въпрос Томас.

– Има ли значение? – каза Ели. – Ще си промениш мнението, защото баща ни е затворник ли? Окошариха го, защото е глупак. Той е строител, беше строителен работник. Опитваше се да си намери работа. Една вечер бил в пъба и някакви го попитали търси ли си работа. Попитали го единствено защото имаше ван. Те искали да откраднат нещо, а той им бил шофьор. Натоварили купища пиене във вана. Едва ли щеше да влезе в затвора, но другите ги спипал охранителят и един от тях го ударил по главата с желязо. След това ги изловили всичките. Идиоти. Всичките до един са идиоти.

– Защо не помолите някого за помощ?

– Защото – обясни Ели, макар да ѝ бе писнало да го казва – татко остави бабчето да се грижи за нас. Аз съм на петнайсет, а Джеймс – на десет. Проблемът е, че здравето ѝ се скапва много бързо. Има деменция. В мига, в който някой разбере, ще дойдат социалните, а тогава ще ни разделят. Така че никой не трябва да

разбира, ясно ли ти е? Няма да казваш на никоя жива душа за тази работа. Трябва да ми обещаеш.

– Обещавам – отвърна Томас. – Колко ви трябват, за да платите наема?

– Около пет бона – въздъхна Ели. Млъкна за няколко секунди. – Ще ни ги дадеш ли? Сигурно са ти платили, за да отидеш на Марс.

– Да, платиха ми. Дадох почти всичко на бившата ми жена. По-точно пратих чек на адвоката ѝ. Тя дори не писа. Останалите ги дадох на Кралското общество за превенция на инцидентите.

– Защо? – каза Ели.

– Какво защо? За Джанет ли питаш, или за Кралското общество?

– Пращал ли е пари на Джанет Кростуейт? – запита подозрително Гладис.

– Ели – намеси се Джеймс. – Състезанието...

– Тихо, бабче – сряза я Ели. – И ти вземи да млъкнеш, Джеймс. Онова с инцидентите. Кралското общество.

– Заради... брат ми – отвърна Томас. – Дълго е за разправяне. Но нямам никакви пари. Не съм и помислял, че ще ми трябват тук. Мога да помоля Контрола на мисията да помогнат... Те ще питат обаче защо. Ще искат да научат цялата история.

– Не – Ели беше твърда. – Ще трябва да намерим друг начин за парите.

– Ели! – изкрещя Джеймс. – Опитвам се да ти кажа цял ден! Защо не ме изслушаш! Говоря за състезанието!

– Джеймс! – изкрещя в отговор Ели. – Ще престанеш ли с това тъпо състезание? Няма да ходиш и точка!

– Чакай! – намеси се Томас. – Чакай. Джеймс какво за състезанието?

– ПАРИЧНАТА НАГРАДА Е ПЕТ ХИЛЯДИ ЛИРИ! – викна силно той и седна на канапето, като затвори очи. – Опитвах се да ти кажа.

Настъпи тишина.

– Пет хиляди лири ли?

– Какво трябва да направиш, Джеймс? – попита Томас.

– Експеримент. Оригинален експеримент. Това е. Нещо, от което всички да ахнат. Стигнал съм до финала, защото съм селянин, от работническата класа, с протрити обувки. Сега всичко, което трябва да направя, е да измисля експеримент, с който да спечеля.

Отново настъпи тишина, след това Томас заговори:

– Виж, Ели, има нещо, което трябва да правя всеки ден... Трябва всяка вечер да отделям по два часа и да чета как се отглеждат картофи. Честно казано, това ме изпълва с ужас. Мога да използвам времето, за да говоря с Джеймс за наука. Да обсъждаме експеримента му. Може да успея... кой знае, може да успея да помогна.

Ели, която усещаше как през изминалите дни мракът я поглъща и имаше чувството, че бъдещето е само някакъв статичен шум, който не можеше да разкара, започна да вижда някъде в далечината малка, но много ярка точица светлина.

– Да – отвърна бавно тя и посегна към телефона. – Да, може и да помогнеш, мама му стара.